

orgonaművészek közreműködésével. A kétmanuális, közepes nagyságú hangszeren a romantikus művek szólnak a „legotthonosabban”, így nem csoda, hogy Bach művei mellett Mendelssohn, Frank, Widor és Vierne darabjai szerepeltek az emlékezetes esték programjain.

Kiss János, kecskeméti ev. lelkész közlése alapján

* * *

Liturgikus mozgalom és gyakorlat

Sulyok Imre előadása az Egyházzenei Szabadakadémia keretében

A történelmi felekezetek századunk első felében fokozott érdeklődéssel fordultak régi liturgikus kincseik felé. A tudományos kutatás műhelyeiben és az egyházak mindennapjaiban egyaránt utat talált ez a régiből merítő újító szándék. Evangélikus egyházunkban a Bp.-kelenföldi gyülekezet volt e két irány összefonódásának egyik fontos színhelye, ahol az 1940-es évek végétől évenként keresztül hetente tartottak vesperákat. Erről számolt be *Sulyok Imre*, a gyülekezet egykori és mai kántora, az Egyházzenei Társaság és a Zeneakadémia egyházzenei tanszakának szabadakadémiája keretében 1996. január 15-én.

Mint ez a tudós és széleskörű tapasztalattal rendelkező egyházzenesz előadásából kiderült, a vesperák anyagát a XVI–XVII. századi protestáns énekanyagból – főként Huszár Gál énekeskönyvéből – merítették. A rendeket *Botta István*, akkori segédlelkész állította össze. Az ő személye biztosította a tudományos alaposságot (ld. Botta István: *Huszár Gál élete, művei és kora*. Budapest, 1991) és azt, hogy az általa vezetett ifjúság hitéletében ezeknek az alkalmaknak fontos szerepe volt. Ez az ifjúsági kör jelentette egyben a vesperák gyülekezeti bázisát is. A zenei vezető Sulyok Imre volt, aki épp ezzel a feladatával kezdte máig tartó kelenföldi szolgálatát. Neki is volt mit kamafoztatni ezeken az alkalmakon, hisz a 30-as években *Schulek Tiborral* közösen a régi magyar protestáns énekanyagot kutatták. (Ennek a munkának eredménye a *Régi Magyar Istenes Énekek* gyűjtemény.) A rendszeres vesperákon kívül alkalmanként matutinumot és laudest is énekeltek, hasonló énekanyaggal ünnepelték karácsony éjszakáját is.

Ez az eleven és rendszeres liturgikus élet az 50-es években – részben kényszerű okokból – megszakadt. Mégis ezeknek az alkalmaknak értékközvetítő hatása nemcsak a korabeli résztvevők szívében él tovább, hanem az utóbbi évek kezdeményezéseiben, ennek a hagyománynak a felelevenítésére (ld. előző szám: „Beszélgetés a kelenföldi gyülekezet egyházzenei életéről”). S hogy a történet teljes legyen, hozzá kell tennünk, a *Fővárosi Kántorátus* a protestáns templomok közül éppen itt, Kelenföldön kezdi meg működését vasárnap esténként vespera éneklésével. Jó, hogy nemcsak a XVI., de a XX. században is van mire visszapiillantania.